

[Finansministeren]

Denne udlægning, som vi hørte om de mennesker, der går ude i samfundet, altså i modsætning til den offentlige sektor, er heldigvis fjern for de fleste. Op mod en tredjedel af samtlige lønmodtagere er ansat i den offentlige sektor og gør et arbejde for den samlede befolkning. Den offentlige sektor er, som jeg har været inde på, et middel til en udligning i samfundet, der giver en udligning, der er stærkere end vel nogen anden.

Dertil kommer, at en lang række af de ydelser, der produceres af det offentlige, er helt nødvendige for den enkelte borger. Hvordan ville situationen se ud for de dårligst stillede i det danske samfund, hvis der ikke var en række offentlige ydelser til rådighed, hvis det offentlige ikke stillede en lang række tjenester til rådighed for borgerne? Jeg må tage afstand fra hele det tankesæt, der ligger bag.

Til sidst vil jeg gerne sige, at det er meget store problemer, vi står over for i de nærmest kommende år. Jeg håber ikke, de blokeres politisk. Der er behov for, som vi var inde på i går, at mange snævre særinteresser lægges til side, og at der åbner sig mulighed for et loyalt samarbejde her i tinget. Det lykkedes i 1980 blandt 4 partier – det har der været sagt noget om i dag, og jeg siger selv tak – men jeg vil godt understrege, at det er ikke nogen eksklusiv klub. Der er brug for, at flere partier er parat til at medvirke til de meget vanskelige økonomisk-politiske beslutninger, vi skal træffe også i de kommende år.

Jeg har med megen omhu læst indlæg i dagspressen også i den seneste tid. Det forekommer mig, at der har været en lidt mere åben tone fra såvel det konservative folkepartis side som fra venstres side end det, vi oplevede i sommeren 1980. Jeg håber, at det er udtryk for, at venstre og de konservative vil bevæge sig væk fra den position, de har placeret sig i i 1980, og vil gå ind og medvirke positivt ved den konkrete udmøntning af den strategi, der er indeholdt i regeringens økonomisk-politiske handlingsprogram.

Statsministeren (Anker Jørgensen):

Der er tre ting, jeg gerne vil sige lidt om. Den ene er arbejdsløshedsproblemet, den anden er Danmarks olie- og gasressourcer i undergrunden, og den tredje er forhandlingerne med landbruget, som netop er afsluttet

her i morges, inden folketingets forhandlinger begynder.

Om arbejdsløsheden må vi desværre konstatere, at beskæftigelsessituationen er meget alvorlig. Vi må frygte en alt for høj arbejdsløshed og desværre endda i en årrække, hvis vi ikke tør tage meget utraditionelle initiativer op. Vi har set, hvordan arbejdsløsheden er steget stærkt over hele Europa i løbet af 1980. Vi kan naturligvis håbe på, at det vil rette sig lidt op engang i 1981, men der er ingen, der tør bygge på, at der kommer en udvikling i de internationale konjunkturer, som kan gøre et virkelig effektivt indhug i de høje ledighedsstal i løbet af de nærmeste år. Det var altså ikke bare i Danmark, men i mange lande. = =

Det rejser et alvorligt menneskeligt problem. Jo længere vi må leve med en høj ledighed, desto flere mennesker risikerer at få deres tilknytning til arbejdsmarkedet ødelagt gennem måske langvarige arbejdsløshedsperioder. Vi ved alle, at problemet er særlig alvorligt for de unge. Det er hårdt at blive presset ud i arbejdsløshed, men det er endnu mere alvorligt, hvis man slet ikke får mulighed for at komme ind på arbejdsmarkedet. Det er derfor, vi må forstærke vores indsats. Vi har hidtil søgt at komme de langvarigt arbejdsløse til hjælp gennem en jobtilbudsordning. Om den må vi sige, at ideen i princippet er rigtig, og at den må vi kunne bygge videre på med langt større konsekvens, end vi hidtil har gjort det. Vi må fremskynde tilbuddet og åbne flere muligheder for at finde job, som man kan sætte de arbejdsløse ind i.

Vi må gøre det for menneskets skyld. Vi må selvfølgelig også gøre det for vores økonomis skyld. Vi må nyttiggøre langt flere af de milliardbeløb, som vi nu anvender til arbejdsløshedsdagpenge. Vi har både de private virksomheder, kommunerne og amterne med under den hidtil kendte jobtilbudsordning. Selv om denne ordning giver mulighed for betydelige tilskud, viser erfaringen, at vi ikke hidtil har kunnet skabe et tilstrækkeligt antal job ved at bygge på de private virksomheder alene.

Den hidtidige ordning må i høj grad baseres på jobtilbud fra den offentlige sektor. Dette vil jeg gerne sige specielt til fremskridtspartiet, som synes at mene, at mine tanker svarer til fremskridtspartiets forslag fra 1975.